

Sygn. akt IV Pa 13/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Borzestowska

Sędziowie: SO Alicja Romanowska /spr./

SO Bożena Czarnota

Protokolant: st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017r. w Elblągu

na rozprawie sprawy z powództwa M. D.

przeciwko Gimnazjum w S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 19 grudnia 2016r., sygn. akt IV P 153/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i zasądza od pozwanego Gimnazjum w S. na rzecz z powódki M. D. kwotę 37.788 zł /trzydzieści siedem tysięcy siedemset osiemdziesiąt osiem/, wraz z odsetkami ustawowymi w tym od kwot:

- 1. od kwoty 15.163,20 zł od dnia 2 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,**
- 2. od kwoty 2.527,20 zł od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia zapłaty ,**
- 3. od kwoty 2.527,20 zł od dnia 2 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,**
- 4. od kwoty 2.527,20 zł od dnia 2 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,**
- 5. od kwoty 2.527,20 zł od dnia 2 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,**
- 6. od kwoty 2.527,20 zł od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty,**
- 7. od kwoty 2.527,20 zł od dnia 2 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,**
- 8. od kwoty 7.461,60 zł od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty,**

oddalając powództwo w pozostałym zakresie,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie IV i nakazuje ściągnąć od pozwanego Gimnazjum w S. na rzecz Skarbu Państwa /Sądu Rejonowego w Elblągu / kwotę 1890 zł /jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt/ tytułem zwrotu kosztów sądowych, od których uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy,

IV. zasądza od pozwanego Gimnazjum w S. na rzecz z powódki M. D. kwotę 1.104,30 zł/ jeden tysiąc sto cztery złote trzydzieści groszy/ tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

SSO Alicja Romanowska SSO Grażyna Borzestowska SSO Bożena Czarnota

--	--	--

IV Pa 13/17

UZASADNIENIE

Powódka M. D. wniosła do Sądu pozew przeciwko swojemu pracodawcy Gimnazjum w S., w którym domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 41.518,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wyrównania wynagrodzenia, nagrody jubileuszowej oraz wynagrodzenia rocznego. Domagała się także zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że od 1.05.2015r. ograniczono jej wynagrodzenie zasadnicze o połowę w związku z zawieszeniem jej przez Wójta Gminy M. w obowiązkach nauczyciela. W związku z faktem, że decyzja ta została finalnie uchylona przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną, to zgodnie z art. 84 ust 5 należało zwrócić jej zatrzymane wynagrodzenie w wysokości 15.163,20zł za okres od maja do października 2015r. z odsetkami ustawowymi od 2 listopada 2015r. do dnia zapłaty oraz wynagrodzenie za okres po zakończeniu zawieszenia tj od listopada 2015r do kwietnia 2016r w wysokości 15163,20zł z odsetkami co do kwot 2527,20zł od 2 dnia każdego miesiąca od listopada 2015r. do kwietnia 2016r. - łącznie (...),40, a także nagrodę jubileuszową za 35 lat pracy -200% wysokości wynagrodzenia miesięcznego - 7461,60zł z odsetkami od 2 marca 2016r. do dnia zapłaty i dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2015r. w wysokości 3730,80zł z odsetkami od 2 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty

W dniu 26 sierpnia 2016 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający żądanie powódki.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała zarówno podstawę faktyczną jak i prawną żądań powódki.

Sąd Rejonowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 grudnia 2016r. w sprawie IVP 153/16

I zasądził od pozwanego Gimnazjum w S. kwotę 41.518,80zł wraz z ustawowymi odsetkami w tym od kwot:

1. od kwoty 15163,20zł od 2 listopada 2015r do dnia zapłaty,

2 od kwoty 2527,20zł od 2 listopada 2015r do dnia zapłaty,

3 od kwoty 2527,20zł od 2 grudnia 2015r do dnia zapłaty,

4 od kwoty 2527,20zł od 2 stycznia 2016r do dnia zapłaty,

5 od kwoty 2527,20zł od 2 lutego 2016r do dnia zapłaty,

6 od kwoty 2527,20zł od 2 marca 2016r do dnia zapłaty,

7 od kwoty 2527,20zł od 2 kwietnia 2016r do dnia zapłaty,

8 od kwoty 7461,60 zł od 2 marca 2016r do dnia zapłaty,

9 od kwoty 3730,80 zł od 2 kwietnia 2016r do dnia zapłaty,

II wyrokowi w pkt I nadała rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2527,20zł,

III zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwote 2700zł tytułem zwrotu kosztów procesu ,w tym kosztów zastępstwa procesowego,

IV ustalił i nakazał ściągnąć od pozwanego Gimnazjum w S. na rzecz Skarbu Państwa /Sądu Rejonowego w Elblągu / kwotę 2076zł tytułem zwrotu kosztów sądowych ,od których uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy.

Rozstrzygnięcie oparto o następujące ustalenia i rozważania:

Powódka M. D. była zatrudniona w pozwanym Gimnazjum w S., jako nauczyciel dyplomowany, piastując funkcję Dyrektora Szkoły do dnia 28.04.2015 r., a od dnia 29.04.2015 r. tylko na stanowisku nauczyciela dyplomowanego.

W dniu 28.04.2015 r. Wójt Gminy M. wydał decyzję o zawieszeniu skarżącej w obowiązkach nauczyciela i ograniczył od dnia 01.05.2015 r. wynagrodzenie zasadnicze do połowy.

Jednocześnie złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec powódki, w związku z czym Rzecznik Dyscyplinarny wszczął postępowanie wyjaśniające.

Od decyzji o zawieszeniu w pełnieniu obowiązków nauczyciela powódka wniosła odwołanie. W wyniku uwzględnienia odwołania od tej decyzji postanowieniem z dnia 05.06.2015 r. sygn. (...) Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Wojewodzie (...) uchyliła ww. decyzję.

Wójt wniósł od niej odwołanie do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej.

Pismem z dnia 08.07.2015 r. Wójt Gminy M. złożył do Prokuratury Rejonowej zawiadomienie po podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez powódkę (zawiadomienie wpłynęło w dniu 10.07.2015 r.)

W dniu 10 sierpnia 2015 r. wydane zostało postanowienie o wszczęciu dochodzenia ww. sprawie.

Postanowienie o przedstawieniu zarzutów powódce zostało wydane w dniu 19 lutego 2016 r. (obecnie akta Sądu Rejonowego w Elblągu sygn. II K 483/16).

Komisja Odwoławcza w dniu 28.10.2015 r. rozpoznała zażalenie Wójta i utrzymała w mocy postanowienie z dnia 05.06.2015r. sygn. (...) Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...) uchylające zawieszenie w obowiązkach.

Postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte przez Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) przy Wojewodzie (...) w dniu 06.05.2015 r. (sprawa znak: R..D. (...).14.2015), które postanowieniem z dnia 16.07.2015 r. znak R..D. (...).14.2015.LK zostało umorzone w oparciu o § 13 ust. 2 pkt 2 oraz § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22.01.1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego.

Od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy MEN z dnia 28.10.2015 r. dotyczącego kwestii zawieszenia w wykonywaniu obowiązków nauczyciela, Wójt wniósł odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

Pismem z dnia 12.04.2016 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należnego jej wynagrodzenia za okres zawieszenia.

Wyrokiem z dnia 09.05.2016 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt III APa 3/16 oddalił odwołanie Wójta Gminy M. od postanowienia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla

(...) przy Ministrze Edukacji Narodowej z dnia 28.10.2015 r. utrzymującego w mocy postanowienie z dnia 05.06.2015 r. sygn. (...) Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...), uchylające zawieszenie M. D. w obowiązkach.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w O. w sprawie pod sygn. II SA/Ol 866/15 stwierdził nieważność zarządzenia nr (...) Wójta Gminy M. z dnia 28 kwietnia 2015 r. w przedmiocie odwołania ze stanowiska Dyrektora Gimnazjum w S. w czasie roku szkolnego bez wypowiedzenia.

Wyrokiem z dnia 19 października 2016 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie pod sygn. I OSK 1052/16 oddalił skargę kasacyjną Wójta Gminy M. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. w (sygn. II SA/Ol 866/15).

Wynagrodzenie powódki jest płatne z góry do pierwszego dnia miesiąca, za które się należy. W okresie zawieszenia od maja 2015 r. do października 2015 r. powódce nie wypłacano wynagrodzenia zasadniczego w V* wysokości 1.554,50 zł, dodatku stażowego w kwocie 621,80 zł, dodatku wiejskiego w kwocie 310,90 zł, dodatku mieszkaniowego w wysokości 40 zł, łącznie 2.527,20 zł. Za okres po zakończeniu zawieszenia od XI 2015 r. do IV 2016 r. nie wypłacano wynagrodzenia miesięcznego w kwocie 2.527,20 zł. Powódka zgłaszała gotowość do świadczenia pracy.

Na dzień 1 marca 2016 r. powódka uzyskała 35 letni staż pracy.

W ocenie Sądu I instancji powództwo powódki M. D. było uzasadnione.

Sąd Rejonowy dokonywał swych ustaleń faktycznych w sprawie, istotnych dla wydanego rozstrzygnięcia na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie. Zdaniem Sądu I instancji orzeczenia właściwych organów, uprawnionych do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego dla nauczycieli, Sądów, miały kluczowe znaczenie dla dokonania oceny, czy roszczenie powódki jest uzasadnione.

Bezspornym w sprawie jest to, że od dnia 28 kwietnia 2015 r. wynagrodzenie powódki wypłacane jest w pomniejszonej wartości, zaś od listopada 2015 r. nie jest ono wypłacane w ogóle. Bezspornym jest również to, że powódce nie wypłacono nagrody jubileuszowej z tytułu 35 lat pracy oraz nagrody rocznej za 2015 r.

Bezspornym również jest to, że wobec powódki nie wszczęto postępowania dyscyplinarnego dla nauczycieli, a jedynie znajdowało się ono w fazie tzw. postępowania wyjaśniającego.

Na wstępie Sąd I instancji zaznaczył, że wbrew intencjom wyrażonym w sprzeciwie od nakazu zapłaty przez stronę pozwaną istotą niniejszego postępowania nie jest ocena, czy orzeczenia właściwych organów związane z szeroko rozumianym postępowaniem dyscyplinarnym dla nauczycieli, jakie zapadały wobec powódki są merytorycznie zasadne. Powódka, jak i strona pozwana korzystały ze swych uprawnień zaskarżając je do właściwych organów i tym samym wyczerpały ścieżkę ich kontroli. Zadaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie było dokonanie ustaleń, co do tego, czy istniały podstawy do ograniczenia i wstrzymania wypłat konkretnych świadczeń wobec powódki z tytułu zatrudnienia, czy były wydane w formie przewidzianej przez prawo oraz czy istnieją podstawy do ewentualnego wyrównania takiego ograniczonego lub wstrzymanego wynagrodzenia lub innych świadczeń związanych z zatrudnieniem.

Cała analiza aspektu prawnego związanego z możliwościami wstrzymywania częściowo lub całkowicie wypłaty wynagrodzenia dla powódki, musi uwzględniać tę szczególną cechę, że zakres jej praw i obowiązków regulowany jest przez pragmatykę służbową, jaką jest ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, a tylko w zakresie subsydiarnym przez Kodeks Pracy i kodeks cywilny.

Przedstawiając uzasadnienie rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności wyjaśnić należało w jakich sytuacjach w stosunku do nauczyciela możliwe jest wstrzymanie wypłaty wynagrodzenia w całości lub w części. Analiza tego przypadku musiała też uwzględniać stan prawny obowiązujący w chwili podejmowania przez odpowiednie organy decyzji w przedmiocie odwołania powódki ze stanowiska dyrektora szkoły, zawieszenia w pełnieniu obowiązków nauczyciela oraz wstrzymania wypłaty jej wynagrodzenia, tj. wedle stanu prawnego na dzień 28 kwietnia 2015 r., kiedy to te

decyzje były podejmowane. Ma to o tyle znaczenie, że z dniem 31 maja 2016 r. postępowanie dyscyplinarne dla nauczycieli uległo istotnej zmianie w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 668). Rzecz jednak w tym, że zgodnie z treścią art. 11 ww. ustawy zmieniającej, do postępowań wyjaśniających i dyscyplinarnych wszczętych przed wejściem jej w życie i przed tą datą niezakończonych, stosuje się przepisy dotychczasowe. Sąd I instancji zaznaczył, że przy ocenie skutków prowadzonego wobec powódki postępowania wyjaśniającego oraz zawieszenia w pełnieniu obowiązków nauczyciela, odwołania ze stanowiska dyrektora oraz wstrzymania wypłaty wynagrodzenia, zastosowanie znajdzie rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz. U. Nr 15 poz. 64), co wynika jednoznacznie z uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 18 maja 2011 r. sygn.. III PZP 1/11, OSNP 2012/1-2/1.

Przechodząc zatem do analizy stanu prawnego związanego z możliwościami ograniczenia wynagrodzenia dla nauczyciela, Sąd Rejonowy wskazał, że do dnia 30 maja 2016 r. taką podstawą prawną był art. 84 ust. 1 Karty nauczyciela.

Zgodnie z tym przepisem w wówczas obowiązującym brzmieniu, wynagrodzenie zasadnicze nauczyciela w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków może ulec ograniczeniu, a tymczasowo aresztowanego ulega ograniczeniu najwyżej do połowy, w zależności od stanu rodzinnego nauczyciela, począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zawieszenie. Z powyższego wynika po pierwsze, że ograniczenie wynagrodzenia możliwe jest tylko, jeśli w stosunku do nauczyciela podjęto decyzję o zawieszeniu go w pełnieniu jego obowiązków. Po drugie, że nie jest ono obligatoryjne, jeżeli nauczyciel zawieszony nie jest tymczasowo aresztowany. Po trzecie w każdym przypadku podejmowania decyzji o ograniczaniu wynagrodzenia konieczne jest przeprowadzenie analizy stanu rodzinnego nauczyciela. Po czwarte ograniczenie wynagrodzenia staje się skuteczne po spełnieniu powyższych warunków od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zawieszenie.

Dalej w art. 84 ust. 5 ówczesnej Karty nauczyciela, jeżeli postępowanie dyscyplinarne lub karne zakończy się umorzeniem z braku dowodów winy, albo wydaniem orzeczenia lub wyroku uniewinniającego, nauczycielowi należy zwrócić zatrzymane kwoty wynagrodzenia.

Przenosząc to na kanwę niniejszego postępowania Sąd Rejonowy wskazał, że wobec powódki została wydana decyzja o zawieszeniu jej w obowiązkach nauczyciela z dniem 28 kwietnia 2015 r. i jednocześnie podjęta została decyzja przez Wójta o ograniczeniu wynagrodzenia zasadniczego powódce do wysokości $\frac{1}{2}$ oraz pozbawieniu jej przysługujących jej dodatków, co wynika z kolei wprost z treści art. 84 ust. 2 Karty nauczyciela. W takiej ograniczonej wysokości wynagrodzenie powódki było wypłacane najpierw do października 2015 r.

Sąd Rejonowy wskazał, że postanowienie Wójta w przedmiocie zawieszenia powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela i ograniczenia jej wynagrodzenia zostało uchylone przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną jej postanowieniem z dnia 5 czerwca 2015 r., a decyzja ta została utrzymana najpierw przez Komisję Odwoławczą, a następnie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Faktem jest, że w stosunku do powódki nie zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne sensu stricto. Rzecznik dyscyplinarny wydał jedynie postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, które następnie zostało umorzone z dniem 16 lipca 2015 r.

W tym miejscu jedynie informacyjnie Sąd Rejonowy wyjaśnił w jaki sposób wedle obowiązującego wówczas stanu prawnego, mogło zakończyć się postępowanie wyjaśniające. Mianowicie zgodnie z treścią § 20 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego wskazują, iż obwiniony uchybił godności zawodu lub obowiązkom nauczyciela, rzecznik dyscyplinarny sporządza wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i kieruje go do komisji wraz z aktami sprawy i teczką akt osobowych obwinionego.

Innym rozstrzygnięciem jest możliwość umorzenia postępowania wyjaśniającego, jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego nie potwierdzą popełnienia przez obwinionego zarzucanego przewinienia, albo okaże się, że zachodzą okoliczności, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 2-7, tj. przeszkody wszczęcia lub prowadzenia postępowania

dyscyplinarnego pod postacią ustalenia, że: popełnione przewinienie nie zawiera znamion uchybienia godności zawodu lub obowiązkom nauczyciela, za popełnione przewinienie nauczyciel został ukarany karą porządkową zgodnie z art. 108 Kodeksu pracy, nauczyciel, który popełnił przewinienie, nie był nauczycielem mianowanym w chwili popełnienia czynu, nauczyciel zmarł, nastąpiło przedawnienie odpowiedzialności dyscyplinarnej, o którym mowa w art. 81 ust. 1 Karty nauczyciela, właściwy publiczny zakład opieki zdrowotnej stwierdzi chorobę psychiczną nauczyciela w chwili popełnienia przewinienia, która wykluczała lub ograniczała świadomość popełnienia lub oceny czynu.

W niniejszej sprawie, jak już wyżej wspomniano, z dniem 18 lipca 2015 r. postępowanie wyjaśniające wobec powódki zostało umorzone.

Na marginesie Sad I instancji wskazał, że do tego momentu wobec powódki nie toczyło się żadne postępowanie karne. Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez powódkę złożone zostało dopiero w dniu 10 lipca 2015 r., zaś wszczęcie dochodzenia nastąpiło dopiero w dniu 10 sierpnia 2015 r. Z kolei postawienie zarzutów powódce, a więc przejście w fazę postępowania ad personam miało miejsce dopiero w dniu 19 lutego 2016 r. Wbrew stanowisku pełnomocnika strony pozwanej wyrażonemu na rozprawie, odróżnianie fazy postępowania karnego ad rem i ad personam jest kanonem teorii prawa karnego i przejście jednej fazy w drugą ma istotne znaczenie dla statusu osoby podejrzanej, także w świetle relacji pomiędzy postępowaniem karnym, a innymi postępowaniami, w tym także dyscyplinarnymi. Dla przykładu Sąd Rejonowy wskazał m.in. treść § 18 ust. 7 wspomnianego wyżej rozporządzenia, zgodnie z którym tylko w przypadku, gdy przeciwko obwinionemu nauczycielowi toczy się lub zostało zakończone postępowanie karne, w związku z którym wszczęto postępowanie wyjaśniające, rzecznik dyscyplinarny może odstąpić od przesłuchiwania świadków i biegłych oraz zbierania i przeprowadzania dowodów. W takim przypadku rzecznik może ograniczyć postępowanie wyjaśniające do ustalenia charakteru zarzutów postawionych obwinionemu w postępowaniu karnym oraz zebrania innych informacji, które uzna za niezbędne dla dalszego postępowania w sprawie. Chodzi tutaj o dopuszczalność takiego zachowania rzecznika, tylko w przypadku, gdy postępowanie karne toczy się lub toczyło się przeciwko obwinionemu. Dla stwierdzenia takiego faktu koniecznym jest ustalenie kiedy wydane zostało postanowienie o przedstawieniu zarzutów konkretnej osobie, bo to ten moment decyduje o przejściu postępowania karnego z jednej do drugiej fazy. Kolejnym aspektem prawnym wymagającym rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, zdaniem Sadu Rejonowego, było to, czy w świetle uchylenia decyzji Wójta Gminy M. o zawieszeniu powódki w obowiązkach nauczyciela oraz ograniczeniu jej wynagrodzenia, powódka dysponowała roszczeniem o wyrównanie jej tego wynagrodzenia.

Strona pozwana negując to uprawnienie powoływała się m.in. na treść art. 84 ust. 5 ustawy Karta nauczyciela, zgodnie z którym obowiązek zwrotu ww. kwot możliwy jest tylko, jeżeli postępowanie dyscyplinarne lub karne zakończy się umorzeniem z braku dowodów winy albo wydaniem orzeczenia lub wyroku uniewinniającego.

Faktycznie w niniejszej sprawie takie orzeczenie, czy też wyrok nie zapadł. Sąd I instancji podkreślił, że wykładając znaczenie tego przepisu w części, w jakiej odwołuje się on do postępowania karnego, należy mieć na względzie wykładnię systemową i funkcjonalną tego przepisu. Oznacza to, że chodzi w tym wypadku o postępowanie karne, które stanowiło podstawę zawieszenia. Wynika to wprost choćby z treści art. 83 ust. 3 ustawy Karta nauczyciela, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 maja 2016 r. oraz w relacji z treścią art. 83 ust. 2 tej ustawy.

Nie może natomiast dotyczyć postępowania karnego, które zostało wszczęte już po umorzeniu postępowania wyjaśniającego, gdy postępowanie dyscyplinarne w ogóle nie zostało wszczęte. W niniejszej sprawie oczywistym jest, że postępowanie karne (poprzez wydanie postanowienia o wszczęciu dochodzenia) wszczęte zostało z dniem 10 sierpnia 2015r.

Zgodnie z treścią przepisu art. 83 ust. 3 ww. ustawy zawieszenie w pełnieniu obowiązków nie może trwać dłużej niż 6 miesięcy, chyba że przeciwko nauczycielowi lub dyrektorowi szkoły toczy się jeszcze postępowanie karne lub postępowanie dyscyplinarne, w związku z którym nastąpiło zawieszenie.

Przepis ten jednak ma o tyle znaczenie, że stanowi o maksymalnym okresie trwania zawieszenia pod warunkiem, że decyzja w tym przedmiocie nie zostanie wyeliminowana z obrotu prawnego.

Nie można go interpretować w ten sposób, że trwa ono w szczególności w toku postępowania dyscyplinarnego lub karnego w związku z którym nastąpiło zawieszenie nawet, jeśli postanowienie w tym przedmiocie zostanie wyeliminowane z obrotu przez uprawniony do tego organ.

W ocenie Sądu Rejonowego fakt, iż w niniejszej sprawie nie doszło do wydania postanowienia w przedmiocie zakończenia postępowania dyscyplinarnego lub karnego umorzeniem z braku dowodów winy, albo wydaniem orzeczenia lub wyroku uniewinniającego, nie stoi na przeszkodzie w wyrównaniu powódce kwot ograniczonego wynagrodzenia za okres od dnia 1 maja 2015 r. do dnia 31 października 2015 r.

Interpretacja przedstawiana przez stronę pozwaną, nie może się ostać, gdyż prowadziłaby do wniosku zgodnie z którym istotnie gorzej traktowani byłiby nauczyciele, wobec których co prawda wydano postanowienie w przedmiocie zawieszenia w pełnieniu obowiązków i ograniczono wypłatę wynagrodzenia, lecz nawet nie doszło wobec nich do wszczęcia właściwego postępowania dyscyplinarnego.

Zdaniem Sądu I instancji w niniejszej sytuacji faktycznej (abstrahując od później wszczętego postępowania karnego wobec powódki) mamy do czynienia z luką prawną, której wypełnieniem musi zająć się Sąd rozpoznający ten konkretny spór. W ocenie Sądu I instancji usunięcie tej luki prawnej musi odbyć się w oparciu o wnioski a fortiori. Skoro prawodawca przewidział konieczność wyrównania ograniczonego wynagrodzenia dla nauczyciela zawieszono w obowiązkach, wobec którego umorzono postępowanie dyscyplinarne lub karne z braku dowodów winy, albo wydano wyrok uniewinniający, to tym bardziej aksjologicznie powinna istnieć taka podstawa w odniesieniu do nauczyciela w stosunku do którego umorzono postępowanie wyjaśniające, jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego nie potwierdzą popełnienia przez obwinionego zarzucanego przewinienia, a postępowanie wyjaśniające zostanie umorzone.

Niezależnie jednak od powyższego Sąd Rejonowy podkreślił, że obowiązek zwrotu „potrąconej” części wynagrodzenia dotyczyć będzie każdego przypadku, niezależnie od wyniku postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego, czy też karnego, jeżeli z obrotu prawnego wyeliminowana została decyzja o ograniczeniu wysokości wynagrodzenia, a ta może istnieć wyłącznie równoległe z decyzją o zawieszeniu nauczyciela w obowiązkach. W niniejszej sprawie nie chodzi więc o to, czy podstawą do zwrotu takich kwot jest art. 84 ust. 5, tylko czy w ogóle była podstawa do ograniczenia wynagrodzenia powódce. Po jej wyeliminowaniu z obrotu prawnego, stwierdzić należy, że takiej podstawy nie było, a co za tym idzie obowiązek wyrównania wynika z ogólnych przepisów o należnym wynagrodzeniu dla powódki, zgodnie z jej kwalifikacjami, stopniem awansu zawodowego oraz stażem pracy, dodatkami itp.

Zwrot ten odbywać się więc powinien w oparciu o przepisy ogólne o wynagrodzeniu nauczycieli dyplomowanych oraz treścią stosunku pracy powódki, przy uwzględnieniu przepisów kodeksu cywilnego o naprawieniu szkody, tj. art. 30 ust. 1 ustawy Karta nauczyciela w zw. z art. 471 k.c. zw. z art. 91 c Karty nauczyciela w zw. z art. 300 k. p.

Suma zaległego wynagrodzenia powódki z tego tytułu na dzień 28 października 2015 r. wynosiła 15.163,20 zł. Na miesięczną kwotę zaległości z tego tytułu składała się $\frac{1}{4}$ wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 1.554,50 zł, dodatek stażowy w kwocie 621,80 zł, dodatek wiejski w kwocie 310,90 zł, dodatek mieszkaniowy w wysokości 40 zł, łącznie 2.527,20 zł miesięcznie.

Zdaniem Sądu I instancji uzasadnione jest stanowisko powódki, że co najmniej od dnia 2 listopada 2015 r. pozwany pozostawał w opóźnieniu w zapłacie tych należności.

Rzecz bowiem w tym, że już z dniem 28 października 2015 r. powinien uwzględnić upływ 6 miesięcznego terminu, przez jaki mogło trwać zawieszenie w związku z którym doszło do ograniczenia wynagrodzenia. Wiedział też, że wszczęte postępowanie karne tylko co do kwestii będących jego uzasadnieniem wykazywało zbieżność z tymże i

nie mogło wpłynąć na przedłużenie stanu zawieszenia, gdyż to zawieszenie nie nastąpiło w związku z toczącym się postępowaniem karnym wobec powódki. Ono bowiem rozpoczęło się później.

Nadto z dniem 28 października 2015 r. zapadło też orzeczenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy MEN, które utrzymało w mocy postanowienie Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...), z dnia 5 czerwca 2015 r. o uchyleniu decyzji w przedmiocie zawieszenia powódki w obowiązkach nauczyciela, a co za tym idzie ograniczeniu jej wynagrodzenia.

Tym samym z tym dniem pozwany powinien był najpóźniej wypłacić zaległe kwoty, a skoro tego nie zrobił to pozostawał w opóźnieniu od dnia 29 października 2015 r. Z tego wynika, że żądanie odsetek ustawowych od ww. kwoty od dnia 2 listopada 2015 r. znajduje swoje uzasadnienie w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 91 c Karty nauczyciela.

W świetle powyższych ustaleń zdaniem Sądu Rejonowego dalsze ograniczenie wynagrodzenia dla powódki nie miało żadnego uzasadnienia faktycznego, ani prawnego, tym samym począwszy od dnia 1 listopada 2015 r. i dalej od pierwszego dnia każdego następnego miesiąca, pozwany pozostawał w opóźnieniu w zapłacie kwoty 2.527,20 zł. Wymagalność tych kwot następowała z upływem pierwszego dnia każdego miesiąca, za które wynagrodzenia to powódce się należało (art. 39 ust. 3 Karty nauczyciela). Tym samym powódce przysługiwało prawo do odsetek od drugiego dnia miesiąca, w którym nabywała prawo do takiego wynagrodzenia. Mimo, że powódka nie świadczyła pracy w tym czasie, nie była zawieszona w obowiązkach nauczyciela, prawo do takiego wynagrodzenia powstawało, jako wynagrodzenie za czas gotowości do pracy (zgodnie z treścią art. 80 zdanie drugie k.p. za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Takim przepisem jest art. 81 § 1 k.p., w myśl którego pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. Do nauczycieli przepis ten ma zastosowanie w oparciu o treść art. 91 c Karty nauczyciela). Pozwany nie zakwestionował skutecznie zgłoszenia gotowości do pracy przez powódkę, co znajduje potwierdzenie, choćby w jej powództwie o dopuszczenie do świadczenia pracy, które zawisło przed tutejszym Sądem Rejonowym i jest w toku.

Na marginesie Sąd Rejonowy wskazał, że rozstrzygnięcie sprawy o dopuszczenie do pracy nie wpływa na możliwość wyrokowania w przedmiocie uwzględnienia żądania wynagrodzenia za okres pozostawania w gotowości do pracy, gdyż mimo istnienia obiektywnie rzecz biorąc takiej gotowości, mogą istnieć również okoliczności, które będą stanowiły przeszkodę w dopuszczeniu pracownika do jej świadczenia, a mimo to pracownik nabędzie prawo do wynagrodzenia za gotowość do pracy (tak np. w sytuacji przestoju w zakładzie pracy). Mając to na względzie Sąd Rejonowy orzekł, jak w pkt I. p pkt 1 i 2 - 7 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 47 ust. 1 pkt 4 Karty nauczyciela - nauczyciel otrzymuje nagrodę za wieloletnią pracę, w wymiarze 200% wynagrodzenia za 35 lat pracy. Powódka nabyła 35 letni staż pracy z dniem 28 lutego 2016 r. W związku z powyższym z tym dniem nabyła prawo do takiej nagrody pieniężnej.

Mając powyższe na względzie Sąd I instancji w oparciu o powyższy przepis oraz Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 30 października 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających nauczyciela do nagrody jubileuszowej oraz szczegółowych zasad jej obliczania i wypłacania, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.461,60 zł tytułem tej nagrody wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 91 c ust. 1 Karty nauczyciela. Mając na względzie powyższe ustalenia i rozważania, Sąd I instancji stwierdził, że strona pozwana nie wskazała żadnych okoliczności, które stanowiłyby podstawę do odmowy powódce takiego prawa.

Podobnie rzecz ma się z uprawnieniem powódki do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2015 r. Zgodnie z treścią art. 48 ustawy Karta nauczyciela, nauczycielowi przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach i w

wysokości określonych w ustawie z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U.z2013r. poz. 1144).

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 i 2 ww. ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. pracownik (tutaj nauczyciel) nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości po przepracowaniu u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego, zaś pracownik, który nie przepracował u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego, oraz nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w wysokości proporcjonalnej do okresu przepracowanego, pod warunkiem, że okres ten wynosi co najmniej 6 miesięcy.

W art. 2 ust. 3 tej ustawy wymienione są przypadki, gdy pracownik nabywa prawo do nagrody mimo nieprzepracowania nawet 6 miesięcy w roku kalendarzowym (żaden z nich nie dotyczy powódki). Z kolei zgodnie z treścią art. 3 pkt 1 - 4 ustawy pracownik nie nabywa prawa do wynagrodzenia rocznego w przypadkach: nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy trwającej dłużej niż dwa dni stawienia się do pracy lub przebywania w pracy w stanie nietrzeźwości; wymierzenia pracownikowi kary dyscyplinarnej wydalenia z pracy lub ze służby; rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

W odniesieniu do powódki w 2015 r. również nie zaistniała żadna z ww. przesłanek.

Sąd I instancji wskazał, że faktycznie powódka nie przepracowała w 2015 r. pełnych 6 miesięcy. Podkreślił jednak, że nastąpiło to z przyczyn związanych z wadliwie wydanym postanowieniem Wójta Gminy M. o zawieszeniu jej w obowiązkach nauczyciela, które zostało uchylone w toku kontroli. Tym samym zdaniem Sądu Rejonowego nie może ona ponosić negatywnych konsekwencji takiej kolei rzeczy. Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Rejonowego należy jej się prawo do takiej nagrody w szczególności mając na względzie to, że zgłaszała ona swoją gotowość do świadczenia pracy.

Nawet gdyby uznać, że w związku z brakiem niezbędnej przesłanki faktycznego przepracowania wymaganego okresu w 2015 r., nie nabywa ona takiego prawa, to szkoda która w ten sposób powstała powinna zostać zrekompensowana powódce w ramach roszczenia odszkodowawczego.

Nabycie prawa do nagrody następuje z upływem ostatniego dnia pierwszego kwartału roku kalendarzowego następującego po roku, za który takie świadczenie przysługuje. Z taką datą powstałaby również szkoda powódki.

Sąd Rejonowy uznał jednak, że powódka nabyła taką nagrodę na ogólnych zasadach w świetle powyższych okoliczności, a co za tym idzie od dnia 1 kwietnia 2016 r. pozwana pozostaje w opóźnieniu w jej zapłacie. Stąd Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.730,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2016 r. (zgodnie z żądaniem powódki) do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy odniósł się także do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu nadużycia prawa podmiotowego przez powódkę w związku z toczącym się przeciwko niej postępowaniu karnemu. Sąd Rejonowy orzekający w niniejszej sprawie uznał, że powoływanie się na klauzulę określoną w art. 8 k. p. musi odbywać się w szczególnie uzasadnionych wypadkach i to wówczas, gdy strona, która się do niej odwołuje zachowuje się w swym postępowaniu całkowicie zgodnie z prawem, zaś tylko jedna strona dokonuje użycia swego prawa w sposób sprzeczny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Rzecz jednak w tym, że zdaniem Sądu I instancji strona pozwana również podejmuje działania, które są przynajmniej wątpliwe w świetle praw i obowiązków nauczyciela. Dotyczy to w szczególności odmowy wypłaty wynagrodzenia powódki za okres po dniu 28 października 2015 r., kiedy wiadomym już jest, że postępowanie dyscyplinarne wobec niej nie zostało wszczęte, zaś decyzja o jej zawieszeniu została uchylona. Co więcej w tym czasie nie ma jeszcze postawionych powódce żadnych zarzutów, nie można więc nawet mówić o tym, że formalnie jest podejrzana o popełnienie jakichkolwiek przestępstw. Tymczasem wypłata pracownikowi wynagrodzenia za pracę, bądź gotowość do jej świadczenia, jeśli nie ma podstaw prawnych do odmowy realizacji tego obowiązku, jest podstawowym zadaniem pracodawcy.

Oznacza to, że pracodawca chcąc wprowadzić określone obostrzenia w tym zakresie musi postępować precyzyjnie i w granicach prawa. Przepisy przewidują tryb postępowania w takich sytuacjach i nie jest to okoliczność o charakterze nadzwyczajnym, nieuregulowanym, by usprawiedliwiła ewentualne uchybienia w tym zakresie.

Ponadto przy ocenie zachowania powódki nie można również zapominać o treści art. 5 § 1 k.p.k. i wyrażonej tam zasadzie domniemania niewinności, mającej swe źródło także w art. 11 ust. 1 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, który stanowi, że: Każdy człowiek oskarżony o popełnienie przestępstwa ma prawo, aby uznawano go za niewinnego dopóty, dopóki jego wina nie zostanie mu udowodniona zgodnie z prawem podczas publicznego procesu, w którym miał wszystkie gwarancje konieczne dla swojej obrony; art. 14 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, który przewiduje, że: Każda osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa ma prawo być uważana za niewinną aż do udowodnienia jej winy zgodnie z ustawą; czy art. 6 ust. 2 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, który potwierdza, że: Każdego oskarżonego o popełnienie czynu zagrożonego karą uważa się za niewinnego do czasu udowodnienia mu winy zgodnie z ustawą.

Wartości tam wyrażone mają cywilizacyjny prymat przed ewentualnym ryzykiem wypłaty świadczeń pieniężnych z tytułu pracy, czy też gotowości do pracy pracownika, któremu później przypisane zostaną czyny zabronione popełnione w okresie zatrudnienia i nawet w związku z nim, jeśli odmowa ich wypłaty nastąpiła przed prawomocnym skazaniem i bez podstawy prawnej ze strony pracodawcy, na skutek np. wadliwych prawnie decyzji o ograniczeniu lub odmowie wypłat. Stąd też Sąd Rejonowy nie prowadził ustaleń faktycznych w kierunku zarzutów, będących podstawą toczącego się postępowania karnego, czy też zachowania powódki w okresie zatrudnienia, wychodząc z założenia, że wszelkie okoliczności sprawy niezbędne dla rozstrzygnięcia mogły być ustalone w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty. Mając powyższe na względzie oraz uznając, że uwzględnienie tych wniosków dowodowych, które na te okoliczności zostały zgłoszone przez stronę pozwaną, spowodowałoby niczym nieuzasadnione przedłużenie postępowania, Sąd I instancji na podstawie art. 217 § 2 i 3 k.p.c. pominął je w toku postępowania.

Na mocy art. 477² § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.527,20 zł.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd I instancji na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Jednocześnie na zasadzie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy ustalił i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Elblągu kwotę 2.076 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy.

Apelację od powyższego wyroku wniosło Gimnazjum w S., zaskarżając go w całości . Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono :

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny w szczególności poprzez pominięcie pisma Komendy Miejskiej Policji w E. z dnia 14 października 2015 roku oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sygn. akt III A pa 3/16 oraz dokonanie błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na nieprawidłowym ustaleniu, że powódce nie wypłacano wynagrodzenia w żadnej części od listopada 2015 roku (str. 10 uzasadnienia), podczas gdy wynagrodzenie za okres od listopada 2015 roku do 09 maja 2016 roku nadal było wypłacane w wysokości połowy wynagrodzenia zasadniczego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ doprowadziło do nieprawidłowego uznania, że pozwana dopuszczała się naruszenia prawa względem powódki,

2. naruszenie przepisów postępowania tj. naruszenie art. 227 k.p.c, art. 235 § 1 k.p.c, art. 236 k.p.c, art. 258 k.p.c. poprzez bezpodstawne niedopuszczenie dowodu z zeznań świadków B. K. (1), D. S., D. O., B. K. (2), A. C., J. K., R.

S., co miało wpływ na wynik sprawy, doprowadziło bowiem do nieustalenia występowania przyczyn do oddalenia powództwa w oparciu o zarzut nadużycia prawa,

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 84 ust. 5 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku - Karta Nauczyciela w brzmieniu obowiązującym w dniu 28 kwietnia 2015 roku (Dz. U. Z 2014 r., poz. 191, poprzez przyjęcie, że konieczne jest wypłacenie zatrzymanego wynagrodzenia nauczycielowi, w stosunku do którego nie zakończyło się postępowanie karne dotyczące czynów stanowiących podstawę jego zawieszenia, pomimo braku istnienia orzeczenia wydanego w trybie przepisów o odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli kończącego postępowanie ze względu na brak dowodów winy lub uniewinniającego, co miało wpływ na wynik sprawy,

4. art. 83 ust. 3 KN poprzez nieprawidłowe ustalenie, że w przypadku niepostawienia zarzutów w postępowaniu karnym ze względu na obszerność postępowania nie jest możliwe kontynuowanie okresu zawieszenia nauczyciela ponad czas 6 miesięcy, co miało wpływ na wynik sprawy,

5. naruszenie prawa materialnego tj. art. 8 Kodeksu pracy (dalej „k.p.”) poprzez uznanie, że w niniejszej sprawie nie zaszyły podstawy do jego zastosowania, co doprowadziło do nieprawidłowego uwzględnienia powództwa.

Ponadto, na podstawie art. 380 k.p.c. pozwane Gimnazjum zaskarżyło w całości postanowienie Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 05 grudnia 2016 roku o oddaleniu wniosku dowodowego strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: B. K. (1), D. S., D. O., B. K. (2), A. C., J. K., R. S.. Przedmiotowemu postanowieniu zarzucono naruszenie art. 227 k.p.c, art. 235 § 1 k.p.c, art. 236 k.p.c, art. 258 k.p.c. poprzez bezpodstawne niedopuszczenie dowodu z zeznań świadków, pomimo, iż przedmiotowe dowody miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ służyły wykazaniu nadużywania prawa przez powódkę, co mogło stanowić samodzielną i niezależną od innych, podstawę oddalenia powództwa. Z powyższych przyczyn przedmiotowe postanowienie winno zostać uchylone, a przedmiotowe dowody dopuszczone i przeprowadzone.

Mając na uwadze powyższe strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Elblągu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu za pierwszą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, a także zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że Sąd pierwszej instancji oddalił wnioski dowodowe pozwanej pozwalające na wykazanie nadużywania przez powódkę prawa. Zasadność zarzutu nadużycia prawa przez powódkę przy występowaniu z żądaniami objętymi pozwem stanowiła niezależną od innych i wystarczającą podstawę do oddalenia powództwa w całości. Zdaniem apelującego, nie ma racji Sąd pierwszej instancji wskazując, że pozwana nie może powoływać się na zarzut nadużycia prawa w sytuacji, gdy sama dopuściła się rzekomego (nie sposób bowiem nazywać działań pozwanej naruszeniami) naruszenia prawa, zrównując jednocześnie naruszenia powódki z rzekomymi naruszeniami pozwanej. Zdaniem pozwanego Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny popełnił istotny błąd wskazując, że od dnia 01 listopada 2015 roku powódce w ogóle nie wypłacano wynagrodzenia (str. 10 uzasadnienia). Wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji powódce wypłacano w tym czasie połowę wynagrodzenia zasadniczego, co wynika wprost z żądania pozwu oraz stanowiska pozwanej. Nadto Sąd pierwszej instancji wykazując rzekome naruszenie prawa przez pozwaną mające polegać na niedopuszczaniu powódki do pracy od listopada 2015 roku zdaje się nie dostrzegać okoliczności o podstawowym znaczeniu polegającej na tym, iż wiążące rozstrzygnięcie w tym zakresie zapadło dopiero w dniu 09 maja 2016 roku (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, sygn. akt III Apa 3/16 - w aktach sprawy -przy pozwie). Do tego czasu powódka pozostawała zawieszona w obowiązkach nauczyciela, nie sposób bowiem mówić o „wykonalności” postanowienia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli, skoro było ono zaskarżalne w normalnym toku instancji.

Od dnia 10 maja 2016 roku pozwana uznawała natomiast zawieszenie za uchylone, czego dowodem jest choćby wypłacanie powódce od tego momentu wynagrodzenia w pełnej wysokości. Nie sposób zatem wskazywać, że

w postępowaniu pracodawcy można dopatrywać się naruszeń prawa. Fakt długotrwałości rozpatrywania sprawy dotyczącej zawieszenia powódki nie może natomiast obciążać pozwanej. Gdyby bowiem organy rozpatrzyły sprawę wcześniej (przy założeniu tożsamości treści rozstrzygnięć) to pozwana wcześniej zastosowałaby się do rozstrzygnięcia właściwego organu. Również fakt długotrwałego prowadzenia postępowania karnego nie powinien wywoływać negatywnych konsekwencji dla pozwanej, skoro w piśmie z dnia 14 października 2015 roku Komenda Miejska Policji w E. (- przy sprzeczności) wskazała, że jedynie ze względu na obszerność materiału dowodowego powódce nie postawiono jeszcze zarzutów. Pominięty został również fakt, iż pozwana nie była zainteresowana w długotrwałym rozpatrywaniu spraw, ponieważ za okres zawieszenia i tak zmuszona była wypłacać powódce połowę wynagrodzenia zasadniczego. Realizacja uprawnień procesowych pozwanej nie może być natomiast uznawana za naruszenie prawa.

Apelujący odnosząc się do zarzutu nadużycia prawa wskazał, że z treści art. 8 k.p. nie da się wyprowadzić wniosku, że pracodawca działający w realizacji przysługujących mu uprawnień, który stosuje się do wykonalnych orzeczeń sądu nie miałby mieć możliwości powołania się na zarzut nadużycia prawa przez pracownika, który w związku z naruszeniem prawa został zawieszony w pełnieniu swoich obowiązków. W tym kontekście uznać należy, że fakt oddalenia wniosków dowodowych dotyczących nadużycia prawa przez powódkę stanowi samodzielną podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości.

Wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji dla oceny sprawy znaczenie mają inne rozstrzygnięcia i błędy poczynione przy ich wydawaniu, a w szczególności jednoosobowo wydane i jednocześnie niezaskarżalne postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego (tryb dyscyplinarny - postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 16 lipca 2015 roku, znak pisma R..D. (...).14.2015.LK), które rzutowało na wszystkie dalsze postępowania. Zarówno błędy poczynione przy jego sporządzaniu, wadliwość podstawy prawnej, jak i niewiarygodność ustaleń faktycznych winny być brane pod uwagę w przypadku, gdy Sąd postanowił uznać je za istotny element swojego rozstrzygnięcia. Ta kwestia była przedmiotem szerszego omówienia przez pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty i w tym miejscu wystarczającym jest wskazanie, że stanowisko swoje tam wyrażone pozwana podtrzymuje. Największe znaczenie ma jednak fakt, iż przedmiotowe postanowienie zostało wydane ze względu na nie dające się usunąć wątpliwości, nie zaś z braku dowodów winy (wątpliwości tych nie podzieliła Prokuratura ani Sąd karny - vide akt oskarżenia, wyrok nakazowy). Z przepisu art. 84 ust. 5 KN w żaden sposób nie wynika, by w przypadku umorzenia postępowania wyjaśniającego należało zwrócić zatrzymane kwoty wynagrodzenia w sytuacji, gdy prowadzone jest postępowanie karne obejmujące te same czyny, które były podstawą zawieszenia. Wręcz przeciwnie, z przepisu tego wprost wynika, że w stosunku do powódki nie zaszła przesłanka pozwalająca na zwrot zatrzymanej części wynagrodzenia.

Ze względu na to, że nie zrealizowały się jeszcze (wciąż możliwe jest uniewinnienie powódki, w przypadku zaś skazania nie będzie podstaw do zwrotu zatrzymanych kwot wynagrodzenia) przesłanki do zastosowania przepisu wprost tj. zgodnie z jego wykładnią literalną, to nie było podstaw do dokonywania wykładni w oparciu o regułę a fortiori. Obecnie nie ma bowiem luki prawnej. Nadto wyniki dokonywanej wykładni nie mogą prowadzić do wniosków sprzecznych z literalnym brzmieniem przepisów. Uznanie proponowanej przez Sąd pierwszej instancji wykładni za prawidłową prowadziłoby do sytuacji, w której umorzenie postępowania wyjaśniającego (niezależnie od przyczyny, w tym np. ze względu na ukaranie karą porządkową przewidzianą w Kodeksie Pracy), prowadziłoby do konieczności zwrotu zatrzymanego wynagrodzenia jeszcze przed zakończeniem procesu karnego, w związku z którym nastąpiło zawieszenie. Rezultat tak przeprowadzonej wykładni nie jest możliwy do zaakceptowania. Nie bez powodu ustawodawca wskazał, że zwrot zatrzymanych kwot wynagrodzenia możliwy jest tylko w sytuacji, gdy wykazana zostanie niewinność lub brak jest dowodów na winę osoby zawieszanej. Istnieją bowiem również inne podstawy do zakończenia postępowań. Są nimi np. warunkowe umorzenie postępowania, umorzenie ze względu na niepoczytalność sprawcy, śmierć sprawcy etc. Racjonalność ustawodawcy przejawia się w tym, że wskazał on wyraźnie, że wyrównać uszczerbek majątkowy nauczycielowi można tylko wówczas, gdy we właściwym postępowaniu wykazane zostanie, że osoba, której zarzucono określone czyny ich nie popełniła (tylko wówczas można zresztą mówić o uszczerbku, w innym razie taka osoba nie nabyła prawa do zatrzymanej części wynagrodzenia). Inna wykładnia oznaczałaby przyznawanie wynagrodzenia za nieświadczenie pracy spowodowane łamaniem prawa, a zatem nie jest możliwa do zaakceptowania. Zdaniem apelującego Sąd pierwszej instancji w swoich rozważaniach nie dostrzegł, że zawieszenie

powódki nastąpiło przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego oraz karnego, ponieważ dokonane zostało w trybie zawieszenia w przypadku niecierpiącym zwłoki (vide decyzja o zawieszeniu - przy pozwie). Wszelkie rozważania Sądu odnoszące się do tego, z którym postępowaniem było związane zawieszenie tj. czy postępowaniem wyjaśniającym (tryb dyscyplinarny) czy karnym są zatem bezprzedmiotowe a uzależnienie rozstrzygnięcia sprawy od w ten sposób dokonywanej wykładni jest działaniem nieprawidłowym.

Jednocześnie przyjęcie wykładni prawa wskazanej w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji prowadzić musiałoby do wniosku, że w ogóle nie jest możliwe zatrzymanie wynagrodzenia w takim przypadku, ponieważ brak jest w ogóle bezpośredniego związku zawieszenia (i zatrzymanego wynagrodzenia) z postępowaniem karnym lub dyscyplinarnym. Wykładnia celowościowa art. 84 ust. 5 KN prowadzi jednak do wniosku, że w przepisie tym mowa jest o przedmiocie postępowań a nie o formalnej tożsamości i uprzedniości postępowań karnych lub dyscyplinarnych. Apelujący wskazał, że zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa zostało złożone dopiero w lipcu 2015 roku ze względu na pozyskanie wiedzy o nieprowadzeniu (z nieznanych przyczyn) takiego postępowania. Następstwo czasowe i „związanie” postępowań w rozumieniu przepisu art. 84 ust. 5 KN jest jednak w tym przypadku nieistotne dla sprawy z wyżej opisanych przyczyn. Sąd pierwszej instancji wydając swoje rozstrzygnięcie dokonywał wykładni jednoznacznie na korzyść pracownika, w tym dokonując wyżej opisanej wykładni contra legem. O ile co do zasady należy się zgodzić z koniecznością dokonywania wykładni sprzyjającej pracownikowi, to w tym konkretnym przypadku należy zauważyć, że przepisy ustanawiające (gdzie indziej niespotykaną) ochronę pracownika nie zostały ustanowione po to, by chronić osoby lekceważące porządek prawny i naruszające prawo. Nadto nie można uznawać interesu nauczyciela za istotniejszy niż interes publicznej placówki oświatowej - do czego de facto sprowadza się rezultat wykładni dokonanej przez Sąd pierwszej instancji. Pozwana domaga się bowiem jedynie uznania, że możliwość wypłaty zatrzymanego wynagrodzenia jest uzależniona od wyniku procesu karnego, który dotyczy czynów objętych decyzją o zawieszeniu powódki w obowiązkach nauczyciela.

Zwrot zatrzymanej części wynagrodzenia winien nastąpić w przypadku umorzenia postępowania dyscyplinarnego lub karnego z braku dowodów winy albo w przypadku uniewinnienia obwinionego/oskarżonego. Żaden z powyższych przypadków nie miał dotychczas miejsca w sprawie. Wobec Pani M. D. umorzono postępowanie wyjaśniające (a nie dyscyplinarne) z powodu występowania niedających się usunąć wątpliwości a nie braków dowodów winy. Postępowanie karne toczy się nadal i w jego toku wydano wyrok nakazowy. W konsekwencji w sprawie nie wystąpiły przesłanki pozwalające na zastosowanie przywołanego przez powódkę przepisu. Jeżeli przepis będzie możliwy do zastosowania to pracodawca zastosuje go samodzielnie, nie narażając się na konieczność zapłaty odsetek. Obecnie jednak powództwo było i jest nadal przedwczesne.

W zakresie wypłaty nagrody jubileuszowej i wynagrodzenia dodatkowego apelujący wskazał, że ze względu na utrzymujące się w tamtym czasie zawieszenie powódki nie nabyła ona prawa do nagrody jubileuszowej ani wynagrodzenia dodatkowego, bowiem okresu zawieszenia powódki w obowiązkach pracowniczych nie sposób zaliczyć do okresu pracy. Odmienne ustalenia Sądu pierwszej instancji nie znajdują oparcia w przepisach prawa.

Reasumując, zdaniem apelującego, dla uznania powództwa za zasadne musiałaby wystąpić przynajmniej jedna z dwóch (alternatywa łączna) przesłanek, o których mowa w przepisie art. 84 ust. 5 KN w brzmieniu istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Ze względu na ich niewystąpienie do dnia wydania wyroku, a także - niezależnie - nadużycie prawa podmiotowego powództwo zasługiwało na oddalenie.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powódka wskazała, że w jej ocenie wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu. Zawarte w apelacji zarzuty są niezasadne, a dokonane przez Sąd I instancji ustalenia i ocena prawna są prawidłowe, co skutkować winno oddaleniem apelacji. Sąd dopuścił wszystkie konieczne i zgłoszone w sprawie dowody, co umożliwiło prawidłowe ustalenie przebiegu wypadku sytuacji prawnej powódki oraz okoliczności związanej z niewypłacaniem dochodzonego w pozwie wynagrodzenia i jej składników. W sprawie nie zachodziła konieczność

dalszego procedowania, bowiem przeprowadzono wszelkie niezbędne dowody. Pozwany wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu nie chce zaakceptować sytuacji procesowej powódki, która do chwili obecnej nie jest osobą winną. Przedstawiane w toku procesu jego dowody do tego zmierzały. Możliwość zawieszenia wypłaty wynagrodzenia wynika jedynie na warunkach wskazanych w przepisach Karty Nauczyciela. Stosownie do art. 84 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela (w brzmieniu obowiązującym sprzed 31.05.2016 r., obecnie to przepis art. 85u ust. 1) wynagrodzenie zasadnicze nauczyciela w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków może ulec ograniczeniu, a tymczasowo aresztowanego ulega ograniczeniu najwyżej do połowy, w zależności od stanu rodzinnego nauczyciela, począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zawieszenie.. Powyższe oznacza więc, że wynagrodzenie winno być ograniczone w wypłacie najpóźniej do 28.10.2015 r. tj. do chwili wydania postanowienia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy MEN z dnia 28.10.2015r. Zarzut zawarty w punkcie I apelacji jest bez znaczenia dla zgłoszonego przez powódkę żądania zapłaty, powódka bowiem nigdy nie kwestionowała, że miała wypłacone połowę wynagrodzenia zasadniczego i jego wypłaty nie domagała się, co wynika zresztą chociażby ze stanowiska zawartego na str 4 uzasadnienia jej pozwu. Sam też pozwany nie kwestionował jej roszczenia w zakresie wysokości jej wyliczenia, a jedynie co do zasady. Z kolei pismo K. w E. nie wnosi żadnego znaczenia dla rozpoznania sprawy, informując jedynie o tym, że nie jest możliwe przedstawienie zarzutów powódce, co nie jest żadnym powodem do tego, aby wstrzymać wypłacone wynagrodzenie. Nie jest też słuszny argument o pominięciu przez Sąd wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 09.05.2016 r. sygn. akt III Apa 3/16, które to orzeczenie nie miało znaczenia dla konieczności wypłaty zawieszono wynagrodzenia już po 28.10.2015 r. Zwrócić bowiem należy uwagę na to, że co prawda od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy MEN z dnia 28.10.2015 r. dotyczącego kwestii zawieszenia w wykonywaniu obowiązków nauczyciela pracodawca wniósł odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, jest to jednak działanie, które nie wstrzymuje wypłaty zawieszono wynagrodzenia, tym bardziej, że już znacznie wcześniej Rzecznik Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) postanowieniem z dnia 16.07.2015 r. znak R..D. (...).14.2015.LK umorzył postępowanie wyjaśniające, co oznacza, że nie doszukał się podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Orzeczenie z dnia 28.10.2015 r. w świetle art. 77 ust. 5 ustawy Karta Nauczyciela (w brzmieniu wówczas obowiązującym) jest prawomocne i od niego stronom przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu

apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Nie mniej jednak nie powoduje to wstrzymania wykonania orzeczenia o utrzymaniu w mocy postanowienia Komisji z dnia 05.06.2015 r. sygn. (...) o uchyleniu decyzji Wójta Gminy M. z dnia 28.04.2015 r. w przedmiocie zawieszenia powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a w konsekwencji konieczność wypłaty zawieszono wynagrodzenia, co jedynie mogłoby nie nastąpić gdyby pozwany w odwołaniu do Sądu złożył wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia co nie nastąpiło.

Zawieszenie powódki nastąpiło w związku z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, a nie z innych powodów, co powoduje, że zawieszenie lub brak wypłaty wynagrodzenia z innych przyczyn jest bezprawne. W dniu 28.04.2015 r. Wójt Gminy M. wydał decyzję o zawieszeniu jej w obowiązkach nauczyciela i ograniczył od dnia 01.05.2015 r. wynagrodzenie zasadnicze do połowy. Tymczasem do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego nie doszło, bowiem wszczęte postępowanie wyjaśniające przez Rzecznika Dyscyplinarnego dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) w dniu 06.05.2015 r. znak: R..D. (...).14.2015 postanowieniem z dnia 16.07.2015 r. znak R..D. (...).14.2015.LK zostało umorzone i było ostateczne. Zatem jeszcze przed rozpoznaniem odwołania od postanowienia z dnia 05.06.2015r. sygn. (...) Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) uchylającego decyzję Wójta o zawieszeniu powódki już wiadomym było, że nie będzie wszczęte postępowanie dyscyplinarne.

Niezrozumiały dla strony jest sposób postępowania pozwanego skoro na str 3 odpowiedzi twierdzi, że od 10.05.2016 r. wypłacał powódce wynagrodzenie bieżące wynagrodzenie, uznając zawieszenie za uchylone natomiast nie wypłacił zaległego wynagrodzenia do 09.05.2016 r., które jego zdaniem było zwieszono, czego nie uczynił też po wydaniu postanowienia przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku.

Nie sposób zgodzić się z zarzutami naruszenia prawa materialnego art. 83 ust. 3 i art. 84 ust. 5 karty nauczyciela, które nie mieszczą się w żadnym rodzaju wykładni prawnej, a stanowią dowolną interpretację pozwanego. Ich analiza i zastosowanie przez Sąd orzekający jest w pełni prawidłowa.

W ocenie powódki zarzut naruszenia art. 8 k p ze strony pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Przemawia za tym długotrwałość naruszenia prawa przez pozwanego, powódka skierowała pozew dopiero w sierpniu 2016 r., a więc pozwany miał czas na realizację swych obowiązków. Nadto wskazać należy, że w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, co wskazała powódka w pismach z dnia 27.10.2016 r. wykazano bezprawność działania pracodawcy także w kwestii jej odwołania z funkcji dyrektora, zwraca także uwagę na fakt, że pozwany zlekceważył stanowisko Państwowej Inspekcji Pracy zawarte w jej wystąpieniu z dnia 18.11.2015 r. w którym wskazywano na konieczność wypłaty wynagrodzenia. Nie doszło też do naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanego w pkt 2 wniosków apelacyjnych, Sąd dopuścił dowód z akt postępowania karnego sygn. akt II 483/16, co w ocenie powódki było wystarczające dla oceny prezentowanego stanowiska w zakresie nadużycia prawa przez powódkę. Przeprowadzenie tych dowodów zmierzało do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Nadto powódka wskazuje, że postępowania karnego dotyczy zarzutów związanych z wykonywaniem przez niego funkcji pracodawcy, a w niniejszej sprawie domaga się zapłaty świadczeń z tytułu zatrudnienia na stanowisku nauczyciela.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna jedynie w części dotyczącej zapłaty kwoty 3730,80 zł wraz z odsetkami od 2 kwietnia 2016r tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego i w tym zakresie skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa.

W wywiezionej apelacji pozwany zarzucił naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego jak i prawa materialnego. W sytuacji, w której apelant podważa zasadność orzeczenia, powołując się zarówno na naruszenie prawa materialnego jak i procesowego, na wstępie rozważenia wymagają zarzuty naruszenia przepisów procesowych. Jedynie bowiem nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego Sądu Rejonowego w zakresie ustalonych okoliczności stanu faktycznego, jak i środków dowodowych wykorzystanych celem poczynienia tych ustaleń.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., to wskazać należy, że przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów i może stanowić skuteczny zarzut apelacji jedynie, gdy strona posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi wykaże, że doszło do rażącego naruszenia w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów, a nie wówczas, gdy będzie dążyła jedynie do przeforsowania ułożonego przez siebie stanu faktycznego, a w konsekwencji oceny prawnej. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo - wbrew zasadom doświadczenia życiowego - nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie powinien polegać jedynie na prezentowaniu przez apelującego własnych ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego. Dla skuteczności tego rodzaju zarzutu nie wystarcza stwierdzenie wadliwości ustaleń sądu, odwołujące się do stanu faktycznego, który odpowiada rzeczywistości w przekonaniu skarżącego. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (tak Sąd Najwyższy m. in. w

orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że Sąd I instancji ustalając stan faktyczny błędnie przyjął, iż od 1 listopada 2015r w ogóle nie wypłacano powódce wynagrodzenia w sytuacji gdy wypłacano jej połowę wynagrodzenia zasadniczego, to wskazać należy, że powódka nie kwestionowała wypłaty tej części wynagrodzenia i nie domagała się jej zapłaty w pozwie, na co zwrócił uwagę Sąd I instancji, wskazując we wstępnej części uzasadnienia stanowiska i żądania stron przedmiotowego postępowania. Nadto w dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy, oceniając zasadność powództwa w zakresie wynagrodzenia należnego powódce za okres od listopada 2015r odnosił swoje rozważania do kwoty 1/2 wynagrodzenia. Dlatego też zapis, na który powołuje się pozwany, zdaniem Sądu należy potraktować jedynie jako oczywistą „niedokładność”, tym bardziej, że pozwany nie wskazuje jaki wpływ na ostateczny wynik postępowania ma wskazywany błędny zapis.

W ocenie Sądu Okręgowego nietrafny jest także zarzut dotyczący dokonania oceny dowodów w sposób niewszzechstronny w szczególności poprzez pominięcie pisma Komendy Miejskiej Policji w E. z 14.10.2015r oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku syg.akt. IIIAPa 3 /16.

Faktem jest, że Sąd Rejonowy nie odniósł się do pisma KM Policji z 14.10.2015r., w którym w odpowiedzi na pismo pełnomocnika pozwanego w toku postępowania dochodzeniowego, udzielono mu informacji, że „w sprawie zbierany jest materiał dowodowy, który jest obszerny, a dotychczas zgromadzony materiał dowodowy rozszerza zakres przedmiotu postępowania, przez co nie jest możliwe wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów M. D.”. Wskazać należy, że pełnomocnik pozwanego dołączając powyższe pismo do sprzeciwu od nakazu zapłaty nie wnioskował o przeprowadzenie z niego dowodu, a tym bardziej nie uzasadnił na jakie okoliczności dowód ten miałby być przeprowadzony. Również w uzasadnieniu apelacji pozwany nie wskazywał jaki wpływ na ostateczny wynik postępowania ma nieodniesienie się przez Sąd I instancji do treści tego pisma. Na marginesie przypomnieć należy, że nie stanowi o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, czy też pominięcie przez sąd przy wyrokowaniu określonej okoliczności faktycznej, nawet jeżeli strona uważa ją za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym./ postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.09.2014r w sprawie IICSK 727/13/.

Natomiast zaznaczenia wymaga, że Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom pozwanego odniósł się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie IIIAPa3/16. Dlatego też Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska pozwanej, że wydanie wyroku przez Sąd Apelacyjny miało wpływ na konieczność wypłaty zawieszzonego wynagrodzenia.

Zawarty w rozdziale 10 Karty Nauczyciela / w wersji w dacie zawieszenia w wykonywaniu obowiązków nauczyciela i wniesienia odwołania do Sądu Apelacyjnego/ przepis art. 77 stanowi, że w sprawach dyscyplinarnych nauczycieli orzekają w pierwszej instancji komisje dyscyplinarne przy wojewodach dla nauczycieli wszystkich szkół na terenie województwa (ust. 1), zaś drugą instancją w sprawach dyscyplinarnych nauczycieli jest odwoławcza komisja dyscyplinarna przy ministrze właściwym do spraw oświaty i wychowania, a w sprawach dyscyplinarnych nauczycieli szkół artystycznych - odwoławcza komisja dyscyplinarna przy ministrze właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, powołane do rozpatrywania odwołań od orzeczeń komisji dyscyplinarnych wymienionych w ust. 1 (ust. 2). Od prawomocnych orzeczeń odwoławczych komisji dyscyplinarnych przy ministrze właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz przy ministrze właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w sprawach dyscyplinarnych stronom przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem (ust. 5). Do rozpatrzenia odwołania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji (art. 77 ust. 5a). Z treści powyższego przepisu jednoznacznie wynika, że orzeczenia odwoławczych komisji dyscyplinarnych przy ministrze oświaty w chwili ich ogłoszenia /lub doręczenia /są ostateczne. Możliwość wniesienia odwołania od orzeczeń odwoławczych komisji dyscyplinarnych przy ministrze właściwym do spraw oświaty nie tamuje ich prawomocności.

Sąd Okręgowy uznał także za niezasadny zarzut naruszenia art 227kpc ,235§1kpc i art 258 k.p.c. poprzez bezpodstawne niedopuszczenie dowodu z zeznań świadków.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Natomiast w świetle art. 217 § 3 k.p.c. Sąd może pominąć wnioski dowodowe jeżeli powoływane są dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione. Konstatacja tego rodzaju, że przepis art. 227 k.p.c. został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę jest uzasadniona dopiero wtedy, gdy zostanie wykazane przez stronę, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. Żadna z opisanych sytuacji procesowych nie zachodzi w rozpatrywanej sprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie uchybił dyspozycji art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 3 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków, albowiem mieli oni zeznawać zgodnie z wnioskiem /k- 53/ na okoliczność stosowania przez powódkę mobbingu, a ta okoliczność nie stanowiła podstawy do rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie nawet w aspekcie oceny nadużycia prawa i w konsekwencji oddalenia z tego powodu powództwa.

Reasumując trafnie Sąd I instancji ustalił stan faktyczny. W tym zakresie Sąd I instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., co potwierdza Sąd II instancji, przyjmując powyższe ustalenia za własne.

Nietrafny jest w związku z powyższym zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. art 84 ust 5 i art. 83 ust 3 ustawy z 26.01.1982 Karta Nauczyciela./ w wersji obowiązującej w dniu 28.04.2015r./

Zgodnie z art. 83. 1.ust 1 Karty Nauczyciela dyrektor szkoły może zawiesić w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a organ prowadzący szkołę - dyrektora szkoły, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub złożono wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, jeżeli ze względu na powagę i wiarygodność wysuniętych zarzutów celowe jest odsunięcie nauczyciela od wykonywania obowiązków w szkole. W sprawach niecierpiących zwłoki nauczyciel i dyrektor szkoły może być zawieszony przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Z kolei ust 1a. stanowi , że dyrektor szkoły zawiesza w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a organ prowadzący szkołę - dyrektora szkoły, jeżeli wszczęte postępowanie karne lub złożony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dotyczy naruszenia praw i dobra dziecka.

Ust 2. stanowi, że nauczyciel i dyrektor szkoły zostaje z mocy prawa zawieszony w pełnieniu obowiązków w razie jego tymczasowego aresztowania lub w razie pozbawienia go wolności w związku z postępowaniem karnym.

Zgodnie z ust 3. zawieszenie w pełnieniu obowiązków nie może trwać dłużej niż 6 miesięcy, chyba że przeciwko nauczycielowi lub dyrektorowi szkoły toczy się jeszcze postępowanie karne lub postępowanie dyscyplinarne, w związku z którym nastąpiło zawieszenie.

Zwrócić należy uwagę, że bez względu na to, czy zawieszenie nauczyciela lub dyrektora ma charakter obligatoryjny czy fakultatywny, nie może trwać ono dłużej niż 6 miesięcy, chyba że przeciwko obwinionemu toczy się jeszcze postępowanie karne lub postępowanie dyscyplinarne, w związku z którym nastąpiło zawieszenie.

Zgodnie z art. 84. Karty Nauczyciela

1. Wynagrodzenie zasadnicze nauczyciela w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków może ulec ograniczeniu, a tymczasowo aresztowanego ulega ograniczeniu najwyżej do połowy, w zależności od stanu rodzinnego nauczyciela, począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zawieszenie.

2. W okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków nie przysługują dodatki oraz wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe.
3. W okresie odbywania kary pozbawienia wolności nauczycielowi nie przysługuje wynagrodzenie.
4. Przepisy ust. 1-3 oraz art. 83 ust. 2 stosuje się także do nauczycieli zatrudnionych na podstawie umowy o pracę.
5. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne lub karne zakończy się umorzeniem z braku dowodów winy albo wydaniem orzeczenia lub wyroku uniewinniającego, nauczycielowi należy zwrócić zatrzymane kwoty wynagrodzenia.

Analiza powyższych przepisów, co słusznie zauważył Sąd I instancji wskazuje, że wstrzymanie wypłaty części wynagrodzenia było możliwe w okresie zawieszenia nauczyciela –powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a następnie jeśli postępowanie dyscyplinarne lub karne zakończy się umorzeniem z powodu braków dowodu winy, albo wydaniem wyroku uniewinniającego nauczycielowi z należało wrócić zatrzymane wynagrodzenie.

W realiach przedmiotowej sprawy ostatecznie postanowienie w przedmiocie zawieszenia powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela i ograniczenia wynagrodzenia zostało uchylone przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną, a następnie decyzja ta została utrzymana przez Komisję Odwoławczą i następnie Sąd Apelacyjny. W stosunku do powódki nie zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne, a jedynie wszczęto postępowanie wyjaśniające, które zostało umorzone z dniem 16.07.2015r. Nie zachodziły też podstawy do zawieszenia powódki w związku ze złożonym wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dotyczące naruszenia praw i dobra dziecka./ art. 83ust 1a/.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd I instancji, co do konieczności zastosowania przepisów ustawy Karta Nauczyciela dotyczących obowiązku zwrotu zatrzymanego wynagrodzenia do osób, w stosunku do których de facto nie wszczęto postępowania dyscyplinarnego, a umorzono je po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego lub jak to miało miejsce w przypadku powódki, gdy decyzja o zawieszeniu ostatecznie została uchylona.

Słusznie zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przyjął, że sytuacja powódki, w stosunku do której zastosowano zawieszenie z ograniczeniem wynagrodzenia, a następnie uchylono tę decyzję i nie wszczęto postępowania dyscyplinarnego nie może być mniej korzystna niż w stosunku do nauczyciela, w stosunku do którego wszczęto postępowanie dyscyplinarne lub karne i następnie umorzono je z powodu braku dowodów winy lub uniewinnienia.

Zwrócić przy tym należy uwagę, że intencją ustawodawcy było ograniczenie terminu zawieszenia nauczyciela, a w konsekwencji też ograniczenie wypłaty wynagrodzenia, w stosunku do którego nie toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne, do maksymalnie 6 miesięcy. W przedmiotowej sprawie pozwana wstrzymywała wypłatę również po tym okresie, co nie znajdowało oparcia w przepisach prawa. Samo subiektywne przekonanie pozwanego o podstawie do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego, czy też postawienia zarzutów w postępowaniu karnym nie dawało podstawy do wstrzymania wynagrodzenia po tej dacie.

Nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd pierwszej instancji wbrew zasadom współzycia społecznego, o których mowa w art. 8 k. c. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut naruszenia art.8 k. p nie zasługuje także na uwzględnienie. Zgodnie z art. 8 k. p. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Pozwany zmierzał do wykazania, że zachowanie powódki w trakcie pełnienia przez nią funkcji dyrektora było naganne, naruszało przepisy prawa i dlatego nie może ona korzystać z przysługującego mu prawa.

Trafnie Sąd Rejonowy zauważył, że powoływanie się na klauzulę art. 8 k.p. może odbywać się w szczególnie uzasadnionych wypadkach i wówczas gdy strona, która się do niej odwołuje sama zachowuje się w sposób zgodny z prawem. Nie ulegało wątpliwości, że w dniu 28.10.2015r pozwana miała wiedzę, że postępowanie dyscyplinarne wobec powódki nie zostało wszczęte, a decyzja o zawieszeniu została uchylona i dodatkowo powódka zgłosiła gotowość do

pracy i mimo to nie została do pracy dopuszczona, a także nie podjęto wypłaty wynagrodzenia. W tym okresie nie postawiono też powódce żadnych zarzutów.

Fakt, że powódce postawiono zarzuty w lutym 2016r powodował możliwość ewentualnego ponownego zawieszenia powódki. Okoliczność ta nie może jednak stanowić podstawy do ograniczenia wypłaty wynagrodzenia powódce. Dodatkowo zauważyć należy, że na dzień wyrokowania przez Sąd I instancji jak też Sąd II instancji postępowanie karne w stosunku do powódki nie zostało zakończone i dlatego korzysta ona z domniemania niewinności. Z tych też względów powoływanie się przez pozwaną na zarzucane jej czyny – mające charakter mobbingu i nękania współpracowników nie może stanowić podstawy do odmowy wypłacenia wynagrodzenia, albowiem na tym etapie zarzut ten jest co najmniej przedwczesny.

Zasadne też, w ocenie Sądu Okręgowego było zasądzenie nagrody jubileuszowej. Stosownie do art. 47 ust 1 pkt 4 za wieloletnią pracę nauczyciel otrzymuje nagrodę jubileuszową w wysokości 200% wynagrodzenia miesięcznego za 35 lat pracy.

Zgodnie z § 1 ust 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 30 października 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających nauczyciela do nagrody jubileuszowej oraz szczegółowych zasad jej obliczania i wypłacania (Dz.U. z 2001 r. nr 128, poz. 1418). do okresu pracy uprawniającego nauczyciela do nagrody jubileuszowej zalicza się wszystkie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one zaliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Oznacza to, iż do okresów uprawniających do nagrody wlicza się wszystkie okresy zatrudnienia pracownika. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powódce przysługuje prawo do wypłaty nagrody jubileuszowej. Stosunek pracy powódki nie został rozwiązany na dzień nabycia prawa do nagrody jubileuszowej tj.29.02.2016r.

Na marginesie wskazać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego nawet zawieszenie w obowiązkach nauczyciela nie pozbawia prawa do nagrody jubileuszowej. Przepisy nie przewidują bowiem odliczania tego okresu przy obliczaniu okresów uprawniających do nagrody. Jest to okres zatrudnienia pracownika, a zatem zgodnie z powyższym powinien zostać wliczony do okresów pracy uprawniających do nagrody jubileuszowej. W realiach przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powódka zgłaszała gotowość do pracy, uzyskiwała w okresie do końca maja 2016r. wynagrodzenie w ograniczonej wysokości. Okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie, nie może być zatem uznawany za okres wyłączony z okresu zatrudnienia zwiększającego staż pracy.

Odmienne natomiast Sąd Okręgowy ocenił prawo ubezpieczonej do dodatkowego wynagrodzenia rocznego przewidzianego w ustawie z 12.12.1997r o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym .

Zgodnie z art. 2 ust 1 i 2 cyt ustawy pracownik nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości po przepracowaniu u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego. Pracownik, który nie przepracował u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego, nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w wysokości proporcjonalnej do okresu przepracowanego, pod warunkiem, że okres ten wynosi co najmniej 6 miesięcy. Prawo do dodatkowego wynagrodzenia uzależnione jest niewątpliwie od efektywnie- przepracowania co najmniej 6 m-cy / z wyłączeniem okoliczności wskazanych w art. 2 ust 3 cyt ustawy np. urlop wychowawczy, przejście na emeryturę/. Nie ulegało wątpliwości, że powódka w 2015r nie przepracowała efektywnie 6 miesięcy, a zatem brak jest podstaw do wypłacenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Cyt. wyżej ustawa nie uzależnia braku prawa do wypłaty dodatkowego rocznego od przyczyn nieświadczenia pracy. Sąd Okręgowy nie zaakceptował twierdzeń Sądu Rejonowego, że brak wypłaty tego wynagrodzenia powódce winien być zrekompensowany w ramach roszczenia odszkodowawczego. Pełnomocnik powódki nie wskazywał podstawy prawnej roszczenia odszkodowawczego, a również Sąd Rejonowy nie wskazał tej podstawy. Stanowisko, że powódka poniosła szkodę w wyniku błędnie wydanego postanowienia przez Wójta Gminy M. na tym etapie postępowania jest w ocenie Sądu Okręgowego przedwczesne, a nadto nie stanowi podstawy zasądzenia kwoty dodatkowego odszkodowania od pracodawcy.

Reasumując z powodów wskazanych powyżej Sąd Okręgowy zgodnie z art.386 §1 k. p. c zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej żąda wypłaty dodatkowego wynagrodzenia nia – tj. oddalając w tym zakresie /pkt I /. W pozostałym

zakresie Sąd oddalił apelację zgodnie z art. 385 k. p. c. / pkt II /. W konsekwencji stosownie do powyższego zgodnie z art. 386 §1 k.p. c w zw. do art. 113 ust 1 w zw z art. 13 ustawy z 28.07.2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku w pkt IV tj w zakresie kosztów sądowych.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono zgodnie z art. 98k.p.c i art. 108 k.p.c. w związku z § 9 ust 1 pkt 2 w zw. z §2 pkt 5 i §10 ust 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych prawne i Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie rozliczając te koszty proporcjonalnie / powodowi przyznano 91,1% z kwoty 1350zł – pozwanemu 8,9% z kwoty 1350zł /

SSO Alicja Romanowska SSO Grażyna Borzestowska SSO Bożena Czarnota